

КОЛЕДАРИ

Прологъ

Рогъ изви надъ върховете снежни
Ясенъ месецъ, подранилъ въ небото.
Глъхнали сж въ сънъ поля безбрежни,
Само будно още бди селото —
Димъ се вий на стълпи изъ кумини.

Песни, шумъ по улици се чуватъ;
Гости ходятъ, гости се посрещатъ.
Домакини святъ обичай чуватъ, —
Бъдни Вечеръ бъденъ празникъ срещатъ,
Съ буйно пламналъ бъдникъ на камини.

*

Низъ-по село скупомъ ходятъ
Китни млади коледари, —
Сиромаси и боляри
Съ благовестье да споходятъ,
И наспроти празникъ честни
Да имъ пеятъ драги песни.

На чело имъ стан^еника,
Той ги стани, той ги води:
Не току-така на сгоди,
А където е прилика —
И където подобава
Съ песни да се слави слава!

Хоръ

«Въ дясна ръка съ китка вита,
Гости идатъ на честито:
Тежки порти отворете,
Благовестци приежете!»

Ей приветно портите разтвара
За посрещи домакиня веща.
А на прага къщенъ ги присреща
Старъ ступанинъ и тямъ отговаря: